

Poměrů znalý Ivan Hoffman: Správný “odporný” nepřítel je pro politickou reprezentaci naprosto klíčovou součástí úspěchu. To se nemění

- CZ24 News | 13. listopadu 2022

ČESKO: Správný nepřítel je pro politickou reprezentaci naprosto klíčovou součástí úspěchu. Ivan Hoffman už takových nepřátel pamatuje větší množství, a proto může k tomuto fenoménu přispět mnoha postřehy. Včetně toho, že o nepříteli se nepřemýšlí a nekouká se mu „na zuby“.

I když to politici nemají v pracovní náplni, hodně času věnují tomu, aby občané nestrádali absencí nepřátel. Kromě toho, že nás politici na existenci nepřátel při každé příležitosti upozorňují, nepromarní žádnou možnost stará nepřátelství přizít a zasloužit se o nepřátele nové.

Máme nepřátele zahraniční a domácí, individuální a kolektivní, definované nepřátelskou ideologií, nepřátelským náboženstvím, anebo neslučitelností s našimi hodnotami. Máme nepřátele skutečné a fiktivní, přičemž mezi ty nejnebezpečnější nepřátele patří naši přátelé.

Nepřátelé mají v politice důležitou funkci. Obtížně by se bez nich ovládali občané. Nepřátelé jsou záminkou k omezování občanských práv a svobod v rámci předběžné ostražitosti, neboť nepřítel nikdy nespí. Vyhlášením oficiálního vnějšího nepřítel stát definuje nepřátele vnitřní. Jsou jimi občané, kteří sympatizují s oficiálním nepřitelem, a především lidé, kteří se zdráhají oficiálního nepřítel veřejně nenávidět a rituálně poplivat.

V minulosti, do sametového převratu, pozůstávalo portfolio našich nepřátel z imperialistické Ameriky, revanšistického západního Německa, kolektivního kapitalistického Západu a z domácích antisocialistických živlů (kulaků, klerikálů, buržoazních nacionalistů, revizionistů...) V současnosti nám politici coby oficiální nepřátele vytáhli z globálního klobouku Rusko, Čínu, Severní Koreu anebo Maďarsko, přičemž vnitřním nepřitelem je sympatizant „tyrana“ Putina, „nedemokratického“ Orbána, a také euroskeptik, pacifista a ten, kdo je ostentativně nezelený či neduhový.

Podobně, jako se nehodí zkoumat zuby darovanému koňovi, není vhodné detailně studovat oficiální nepřátele, respektive oficiální přátele. Zblízka totiž nepřítel nepůsobí tak nepřátelsky, jak ho líčí propaganda, a přátelství oficiálního přítel nepůsobí tak důvěryhodně, jak bychom si přáli. Portréty oficiálních nepřátel a oficiálních přátel bývají zásadně černobílé, jedná se o účelové politické fikce, které skutečnost kopírují pouze volně.

Jelikož jsou si v praxi nepřátelé a přátelé nepříjemně podobní, politici se při jejich prezentaci neobejdou bez selektivního, alternativního metru. Nepříteli se přisuzuje špatný úmysl, příteli dobrý. Zamlčí se dobro, které spáchá nepřítel, a zlo, kterým se vyznamenal přítel. Nepřítel útočí, přítel se brání. Nepřítel samozřejmě lže a přítel má pravdu, i když ji zrovna nemá. Zločin nepřítel se odsuzuje bez ohledu na to, zda ho spáchal, a co spáchá přítel, se toleruje, protože pokud by i něco spáchal, určitě to myslel dobře.

Množství nepřátel a intenzita nepřátelství roste úměrně tomu, kolik se k moci dostane politiků, kteří

se profilují konfliktem. Politici, kteří upřednostňují konsenzus, kompromis, domluvu, jsou dnes v menšině a zdá se, že to takto nějaký čas i zůstane. Občan, který nepřátele nepotřebuje a přátele má vlastní, doplácí na to, že mu politici notoricky vnucují špatné nepřátele. Znepřátelí si toho, kdo má co nabídnout, z koho by byl užitek. A výběr přátel? Vrána k vráně sedá, čili naprostá katastrofa.

[ZDROJ](#)